

ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Навчально-науковий інститут міжнародних економічних відносин
ім. Б.Д. Гаврилишина
КАФЕДРА ЕКОНОМІЧНОЇ ТЕОРІЇ

МІЖДИСЦИПЛІНАРНА КУРСОВА РОБОТА

на тему:

Платіжний баланс та дохід (мікро)

Студента 2 курсу групи МЕНМФ -21

Кравчука Володимира Михайловича

Керівник к.е.н., доцент Новак Ю.Р.

Національна шкала _____

Кількість балів _____ Оцінка:ECTS _____

Члени комісії _____

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

(підпис) (прізвище та ініціали)

Тернопіль - 2016

План

Вступ

1. Платіжний баланс: суть і структура
2. Еволюція методології складання платіжного балансу
3. Методи зрівноваження платіжного балансу
4. Аналіз платіжного балансу України за 2015

Висновки.

Список використаної літератури.

Зміст

Вступ.....	4
1.Платіжний баланс: суть і структура.....	5
2. Еволюція методології складання платіжного Балансу.....	11
3.Методи зрівноваження платіжного балансу.....	16
4. Аналіз платіжного балансу України за 2015.....	19
Висновки.....	20
Список використаної літератури.....	21

Вступ

Різноманітність міжнародних торгових і фінансових операцій, що породжують попит на певну валюту та її пропозицію, відображається в платіжному балансі.

Статті платіжного балансу фіксують всі операції, що мають місце між резидентами країни (включаючи споживачів, підприємців і державні установи) та резидентами зарубіжних країн.

Багатосторонній комплекс міжнародних відносин країни знаходить відображення в балансовому рахунку її міжнародних операцій, які за традицією називаються платіжним балансом.

Під платіжним балансом розуміють систематизоване співвідношення економічних угод, здійснених за певний проміжок часу державними і закордонними господарськими підприємствами. Найчастіше беруть річний, піврічний і кварталний платіжні баланси. Інколи визначається також платіжний баланс для окремих територій, інтеграційних угруповань або навіть для обороту з однією країною, якщо він має важливе значення.

Платіжний баланс виражає безпосередньо рівень і структуру платіжних оборотів із закордоном. Це означає, що він виражає господарські зв'язки даної країни із світовим господарством. Рівень господарського обороту із закордоном показує ступінь відкритості господарства для світового ринку. Структура оборотів (платіж по торгівельному обороту, кредитних і грошових операціях) вказує на вид зв'язків даної країни із світовим господарством. Сальдо платіжного балансу показує кінцевий ефект діяльності країни в її стосунках із закордоном.

1. Платіжний баланс: суть і структура

На платіжний баланс країни впливає ступінь втручання держави в господарство і сферу господарських зв'язків. Платіжний баланс характеризує результати зовнішньоекономічної діяльності країни за певний період. Цей баланс є найпоширенішим видом балансу міжнародних розрахунків.

За визначенням МВФ, платіжний баланс — це статистичний звіт за певний період, який показує операції з товарами, послугами і доходами, здійснені будь-якою країною з рештою світу; зміну власності та інші зміни в монетарному золоті, СПЗ, які належать країні, а також фінансових вимогах і зобов'язань у відношенні до решти світу; односторонні перекази і компенсуючі записи, що необхідні для балансування тих операцій і змін, які взаємно не покриваються.

Платіжний баланс як документ зазнав помітних змін за час свого існування. Перші підрахунки масштабів зовнішньоекономічної діяльності країни відносяться ще до середньовіччя, а сам термін "платіжний баланс" був введений шотландським економістом XVIII століття Джеймсом Стюартом. На початку XX століття методи складання платіжного балансу були детальніше розроблені в Англії і США. На базі англійських і американських розробок Ліга Націй, а потім МВФ стандартизували методики складання платіжного балансу для всіх країн.

Щоправда, в багатьох країнах баланс складається з великих відхиленням від стандартної системи МВФ, що заважає співставляти платіжні баланси різних країн.

Для полегшення співставлення МВФ публікує платіжні баланси всіх країн-членів цієї організації, складені (перераховані) за стандартною схемою і в єдиній валюті — доларах. Основним виданням МВФ у цій галузі є двотомний щорічник. У першому томі публікуються баланси всіх країн-членів МВФ, у другому — ці баланси зведені в загальній таблиці за укрупненими статтями. Відомості для щорічника беруться із національної статистики[9, с. 157-158].

Платіжний баланс країни представляє собою співвідношення всіх надходжень валютних коштів у цю країну та платежів за кордон за певний проміжок часу, як правило, за рік.

Національний платіжний баланс, з одного боку, включає кілька категорій надходжень і платежів — по зовнішній торгівлі, різного роду платежах і послугах (фрахт, страхування), міжнародному туризму, перерахунках прибутків від вкладень капіталу чи коштів за кордон. З іншого боку, він відображає грошові виплати за кордон за імпорт товарів і дорогоцінних металів, а також за послуги, інвестиції, одержані кредити.

На відміну від національного платіжного балансу, світовий платіжний баланс відображає або лише надходження, або лише виплати, оскільки те, що для однієї країни є надходженням, для іншої буде виплатою. Отже, світовий платіжний баланс відображає грошові надходження за надані послуги одними країнами іншим. Він характеризує зовнішньоекономічні зв'язки однієї країни з усіма іншими країнами світу. Платіжний баланс відображає міжнародні операції та акції.

До платіжного балансу, крім зовнішньоторговельного, включають баланс іноземних інвестицій, баланс економічної допомоги і т.д.

Як складова частина міжнародної системи, національний платіжний баланс має таку схему (див. табл.1).

У міжнародній фінансовій статистиці застосовують інший вид платіжного балансу. В ньому відображаються джерела утворення й основні напрямки використання коштів певної країни в системі світової економіки. Цей баланс розробляє МВФ удвох варіантах — за загальним обігом і сальдо зовнішньоекономічних операцій.

Стандартна схема платіжного балансу, що рекомендована МВФ, така (див. табл. 2)[4, с. 205-207].

Показники платіжного балансу обчислюються на певну дату, а також за певний період. Платіжний баланс на певну дату називається ще розрахунковим і його неможливо сформулювати у формі статистичних

показників; він існує у вигляді змінного з дня на день співвідношення платежів і надходжень. Стан платіжного балансу визначає попит і пропозицію національної та іноземної валюти в даний момент.

Платіжний баланс за певний період (місяць, квартал, рік) називається ще звітним і складається на основі статистичних показників про проведені на цей період операції і дає змогу аналізувати зміни в міжнародних економічних зв'язках країни, масштабах і характері її участі у світовому господарстві.

У структурному відношенні платіжний баланс має такі розділи:

- торговельний баланс (співвідношення між ввозом і вивозом товарів);
- баланс послуг і некомерційних платежів (баланс "невидимих" операцій);
- баланс руху капіталів і кредитів.

Торговельний баланс визначається як співвідношення вартості експорту та імпорту товарів[12, с. 158-159].

Від становища країни в світовому господарстві, характеру її зв'язків з партнерами і загальної економічної політики залежить економічне значення активу чи дефіциту торгового балансу стосовно кожної конкретної країни. Наприклад, для "бідних" країн, в яких обмежені офіційні резерви і панує неефективне відстале виробництво, активний торговий баланс необхідний як джерело валютних засобів для сплати міжнародних зобов'язань за іншими статтями платіжного балансу, а для промислово розвинутих країн — як джерело створення "другої" економіки за кордоном.

Пасивний торговий баланс оцінюється як ознака слабкості світогосподарських позицій країни.

До балансу послуг входять платежі і надходження від транспортних перевезень, страхування, електронного, телеграфного, телефонного, поштового та інших видів зв'язку, міжнародного туризму, обміну науково-технічним і виробничим досвідом, експертних послуг, утримання дипломатичних, торгових та інших представництв за кордоном, передачі інформації, культурних і наукових обмінів і т. ін.

Крім цього, в розділ "Послуги" входять виплати доходів від інвестицій за кордоном і відсотків за міжнародними кредитами, хоча за економічним змістом вони ближче до руху капіталів і кредитів.

У платіжному балансі виділяються такі статті:

- надання військової допомоги іноземним державам;
- військові видатки за кордоном.

Варто зазначити, що в платіжному балансі, за методикою МВФ, виділяють односторонні перекази, зокрема:

- державні операції — субсидії іншим країнам по лінії економічної допомоги, державні пенсії, внески в міжнародні організації;
- приватні операції - перекази на батьківщину іноземних робітників, спеціалістів, родичів.

Баланс руху капіталів і кредитів - співвідношення між вивезенням-ввозом державних і приватних капіталів, наданими і отриманими міжнародними кредитами.

За економічним змістом ці операції діляться на дві категорії: міжнародний рух підприємницького і позичкового капіталу.

Підприємницький капітал включає прямі закордонні інвестиції (придбання та будівництво підприємств за кордоном) і портфельні інвестиції (купівля цінних паперів іноземних компаній). Прямі інвестиції є важливою формою вивозу довгострокового капіталу та впливають на платіжний баланс.

Міжнародний рух позичкового капіталу класифікується за ознаками часу:

1. Довгострокові і середньострокові операції включають державні і приватні позики та кредити, терміном понад 1 рік.
2. Короткострокові операції включають міжнародні кредити терміном до 1 року, поточні рахунки національних банків в іноземних банках, переміщення грошового капіталу між банками.

Незважаючи на вдосконалення методики збору та обробки статистичних показників платіжного балансу, похибки залишаються

значними, тому виділено статтю "помилки і пропуски", в яку включаються ці статистичні похибки і невраховані операції.

Найважче піддається обліку рух короткострокового грошового капіталу, особливо в кризові періоди. Тому стаття "помилки і пропуски" відноситься до розділу платіжного балансу, що відображає рух капіталів і кредитів; їх показники різко зростають при кризових ситуаціях.

Заключні статті платіжного балансу відображають операції з ліквідними валютними активами, в яких беруть участь державні валютні організації, в результаті чого відбуваються зміни у величинах і складі централізованих офіційних золотовалютних резервів.

Класифікація статей платіжного балансу за методикою МВФ

A. Поточні операції

- Товари.
- Послуги.
- Доходи від інвестицій.
- Інші послуги і доходи.
- Приватні й односторонні перекази.
- Офіційні односторонні перекази.

Підсумок A. Баланс поточних операцій.

B. Прямі інвестиції й інший довгостроковий капітал.

- Прямі інвестиції.
- Портфельні інвестиції.
- Інший довгостроковий капітал.

Підсумок: A+B відповідає концепції базисного балансу США.

C. Короткостроковий капітал.

D. Помилки і пропуски.

Підсумок: A+B+C+ D відповідає концепції ліквідності в США.

E. Компенсуючі статті.

Переоцінка золотовалютних резервів, розподіл і використання СДР (СПЗ).

Г. Надзвичайне фінансування.

Г. Зобов'язання, що складають валютні резерви іноземних офіційних органів.

Підсумок: $A+B+C+ D+E+ F+ G$ відповідає концепції офіційних розрахунків у США.

Н. Підсумкова зміна резервів.

СДР (СПЗ).

Резервна позиція в МВФ.

Інші вимоги.

Кредити МВФ[5, с. 137-139].

2. Еволюція методології складання платіжного балансу

Існує кілька визначень платіжного балансу. Наведемо окремі з них.

Платіжний баланс (balance of payments) – це: балансовий рахунок міжнародних операцій як вартісне вираження всього комплексу світогосподарських зв'язків країни у формі співвідношення надходжень та платежів;

агреговане віддзеркалення економічних відносин країни з рештою світу протягом певного періоду; статистичний звіт, де у систематичному вигляді наводяться сумарні дані про зовнішньоекономічні операції цієї країни з іншими країнами світу за певний проміжок часу. Історія виникнення та розвитку платіжного балансу. Перші спроби обліку міжнародних розрахунків мали місце в Англії наприкінці XIV ст. – активний вплив золота (воно ототожнювалося з національним багатством) вимагав визначення природи та масштабів зовнішньої торгівлі Англії, аналізу всіх її міжнародних операцій.

У 1767 р. шотландський економіст, послідовник меркантилізму Джеймс Стюарт ввів у економічний лексикон поняття «платіжний баланс». Пізніше шотландський економіст і філософ Адам Сміт (1723 – 1790), англійський економіст Давид Рікардо (1772 – 1823), інші видатні діячі того часу розвинули систему складання балансу міжнародних розрахунків (БМР).

Наприкінці XIX ст. через посилення вивозу капіталу та розвиток інших форм міжнародних економічних відносин спостерігається подальший розвиток БМР: удосконалюється практика обліку міжнародних операцій, формується система державних органів (казначейство, митниця, бюджетні та кредитні установи тощо), які збирають та аналізують інформацію щодо міжнародних розрахунків.

До початку XX ст. найбільш розвинені методики складання балансів міжнародних розрахунків були у США та Великобританії. Після першої світової війни (1914 – 1918) у США складався достатньо детальний БМР, дані якого використовувалися у розробленні економічної політики країни. Перший офіційний БМР США за 1922 р. було опубліковано 1923 р.

(попередні публікації належали окремим дослідникам і не мали офіційного характеру). Згодом Міністерство торгівлі США внесло деякі корективи у методику складання БМР. Платіжний баланс США за 1923 р. включав три підрозділи: поточні операції; рух капіталів; операції із золотом і сріблом.

У 1943р. американський економіст Х. Лері склав платіжні баланси США за 1919 – 1939р. Розроблена ним методика стала основою для складання платіжного балансу після другої світової війни.

З 1946 р. кварталні та річні платіжні баланси США стали друкуватися Міністерством торгівлі країни в журналі «Survey of Current Business».

Майже такий самий шлях пройшов процес розроблення та аналізу БМР у Великобританії та ряді інших країн. Спочатку БМР складались як статистичні таблиці для аналізу фінансової позиції країни щодо зовнішнього світу. Вони містили лише операції, які супроводжувалися готівковими платежами. Вважалося, що міжнародна торгівля, передусім незбалансованість експорту та імпорту, впливає на національну економіку здебільшого по лінії грошового обігу та цін.

Минав час, розширювалося державне регулювання економіки, загострювалися економічні кризи, розвивалися методики обчислення національного доходу (НД) і валового національного продукту (ВНП). Поступово змінювалося розуміння суті балансів міжнародних розрахунків. Розвиток міжнародних економічних відносин потребував зіставлення міжнародних показників та уніфікації методів складання БМР.

У 1924 р. Ліга Націй опублікувала баланси міжнародних розрахунків 13 капіталістичних країн, що поклало початок роботі щодо зіставлення та уніфікації таких балансів. Рекомендована Лігою Націй схема платіжних балансів (1927) мала дві частини:

- поточні операції;
- капітальні операції.

У кожній з частин операції перераховувалися двічі: за кредитовими та дебетовими рахунками. Протягом наступних років методика складання БМР

постійно вдосконалювалася. У 1947 р. ООН опублікувала схему платіжного балансу, яка стала основою для подальшого розроблення МВФ форм і принципів складання платіжних балансів.

МВФ постійно вдосконалює методику складання БМР та методику їх уніфікації. Запропонована МВФ схема у загальних рисах повторює систему побудови платіжних балансів провідних країн із внесенням деяких модифікацій з метою їх уніфікації. Система класифікації статей платіжного балансу за методикою МВФ використовується країнами – членами МВФ як основа для розроблення національної класифікації.

За економічним змістом розрізняють платіжний баланс на певну дату і за певний період. Платіжний баланс на певну дату існує у вигляді співвідношення платежів та надходжень, які з дня на день постійно змінюються. Стан платіжного балансу визначає попит і пропозицію національної та іноземної валюти на цей момент, і він є одним із чинників формування валютного курсу. Платіжний баланс за певний період (місяць, квартал, рік) складається на основі статистичних показників про здійснені за цей період зовнішньоекономічні дії і дає змогу аналізувати зміни в міжнародних економічних зв'язках країни, масштабах і характері її участі у світовому господарстві.

Важливим принципом платіжного балансу є врахування відмінностей між резидентами і нерезидентами – учасниками торговельно-економічних і фінансових угод. Існує два різні підходи до реєстрації операцій для статистики платіжного балансу. Це реєстрація угод на момент розрахунку і на момент операції. Складання платіжного балансу на момент розрахунку включає тільки угоди, пов'язані з готівковими платежами. Отже, у ньому враховуються тільки фактично здійсненні платежі і надходження. У разі застосування даного підходу не беруться до уваги операції, що здійснюються без готівкових розрахунків, а також надані й отримані кредити.

Підхід, що ґрунтується на операціях, забезпечує облік різних стадій закордонних операцій і відображає всі вимоги і зобов'язання країни до

закордону, у тому числі й непогашені. Критерієм у даному разі є перехід власності від резидентів, і навпаки. Даний підхід дає повніше уявлення про операції між резидентами і нерезидентами.

З бухгалтерського погляду платіжний баланс завжди перебуває у рівновазі. Проте за підсумками його основних розділів може мати місце або активне сальдо, якщо надходження перевищують платежі, або пасивне сальдо, коли платежі перевищують надходження. У платіжному балансі використовується принцип подвійного запису, який полягає в тому, що кожна операція має дві сторони — дебет і кредит. Відповідно до цієї облікової системи загальна сума на дебеті повинна завжди бути рівною загальній сумі на кредиті.

Кредит (+) – усі грошові надходження до країни внаслідок здійснених операцій вважаються додатними і записуються у кредиті платіжного балансу (за кредитом записуються операції, унаслідок яких відбуваються грошові надходження до даної країни).

Дебіт (–) – платежі резидентів даної країни, яких вимагає проведення операцій, вважаються від'ємними і записуються у дебеті платіжного балансу (за дебетом записуються операції, наслідком яких є вплив грошей з рахунків резидентів даної країни).

Щодо реєстрації односторонніх операцій, наприклад списання боргів, дарів, надання безоплатних послуг, то другий запис з цих трансакцій робиться у спеціальній статті «Трансферти». Будь-яка операція, що приводить до платежу, проведеного громадянами даної країни (чи урядом), є витратною статтею балансу (–); а та, що веде до отримання громадянами країни (чи урядом) коштів, є прибутковою статтею балансу (+).

Прибуткові статті – це статті, які відображають джерела грошових коштів. Наприклад, експорт товарів і послуг; витрати іноземних туристів у даній країні; депозити нерезидентів у депозитних установах даної країни; продаж золота чи національної валюти нерезидентам.

Витратні статті – це статті, які відображають використання грошових коштів. Наприклад, імпорт товарів та послуг; витрати на туризм громадян даної країни за кордоном; депозити резидентів даної країни в іноземних депозитних установах; придбання золота за кордоном та іноземної валюти

3.Методи зрівноваження платіжного балансу

На ПБ впливають різні макроекономічні фактори:

1) національний дохід. Чим вищий національний дохід, тим вищий рівень життя та споживання, більші обсяги імпорту та схильність до експорту капіталу. Отже, чим більший національний дохід, тим більше від'ємне сальдо рахунка поточних операцій і фінансового рахунка;

2) рівень процентних ставок. Чим вищий в країні рівень реальних процентних ставок відносно інших країн, тим більше бажання нерезидентів перевести свої активи у дану країну, тим більше додатне сальдо фінансового рахунка;

3) обсяг грошової емісії. Активна грошова політика нарощування грошової маси призводить до підвищення цін та зниження рівня процентних ставок. Якщо валютний курс швидко реагує на зростання цін, то індекс умов торгівлі погіршується, а зниження рівня процентних ставок сприяє відпливу капіталу з країни. Отже, чим більший обсяг грошової емісії, тим більше країни у нерезидентів еластичні, то торговий ПБ країни покращується. Але зниження валютного курсу може викликати вплив фінансових інвестицій з країни, що погіршить ПБ[10, с. 121-123].

Внаслідок дії цих факторів баланс не буде сходиться. Для точного зведення балансу використовують спеціальні балансувальні (компенсуючі) статті балансу.

Таким чином, складаючи платіжний баланс, його статті поділяють на основні (автономні) та балансувальні. До основних належать статті, в яких відображаються операції, що впливають на остаточний результат платіжного балансу, та які є відносно самостійними: поточні операції та рух довгострокового капіталу. До балансувальних статей належать операції, які не мають самостійності або мають обмежену самостійність. Ці статті характеризують методи та джерела регулювання сальдо платіжного балансу та відображають рух валютних резервів, зміну короткострокових активів, окремі види іноземної допомоги, зовнішні державні позики, кредити

міжнародних валютно-фінансових організацій тощо, тобто вони відображені у позиціях "Резервні активи" і частково — "Інші інвестиції" фінансового рахунка ПБ.

Поділ платіжного балансу на основні та балансувальні статті є загально визнаним методом визначення його дефіциту (balance-of-payments deficit) або активу, надлишку (balance-of-payments surplus). Сальдо, яке утворюється за основними статтями, покривається за допомогою балансувальних статей. Конкретно фінансування дефіциту ПБ здійснюється за рахунок:

- 1) залучення позик міжнародних фінансових організацій;
- 2) продажу золота;
- 3) отримання трансфертів з-за кордону;
- 4) скорочення обсягу золотовалютних резервів.

Інколи можуть виникнути ситуації, коли країна не в змозі зрівноважити ПБ за допомогою перерахованих вище заходів; виникає криза ПБ. Ця криза відображається у ПБ як від'ємне сальдо ПБ у цілому, яке не може бути покрито у поточному році через недостатність резервних активів або якщо використання їх для цих цілей заборонено законом. У такому випадку країна може використати виключне фінансування (exceptional financing). Це операції, які здійснюють країни, що зазнають труднощів з фінансуванням від'ємного сальдо ПБ, за згодою та за підтримки їхніх закордонних партнерів з метою зниження цього сальдо до рівня, який може бути профінансовано традиційними засобами.

Операції з виключного фінансування можуть проводитись за будь-якими статтями ПБ і не відокремлюються від них. До цих операцій відносять такі:

- 1) анулювання боргу (debt forgiveness) — добровільна відмова кредитора від частини або усієї суми боргу, зафіксована у відповідній угоді між країною-кредитором і країною-боржником. У ПБ ця операція показується як капітальний трансферт у рахунок руху капіталу;

2) обмін заборгованості на акції (debt leguity swap) — обмін простроченої заборгованості та інших боргових зобов'язань на акції компаній країни-боржника. Ці операції мають багато конкретних форм, але економічний зміст їх один: боргові зобов'язання, які не можуть бути покриті боржником, обмінюються за згодою з кредитором на частку у власності боржника;

б) залучення коштів з-за кордону іншими секторами економіки, крім уряду та ЦБ, яке заохочується державними органами шляхом субсидування валютного курсу чи процентних ставок.

Новим явищем з середини 70-х років стали спроби вироблення принципів колективного регулювання ПБ, зокрема на регулярних зустрічах на вищому рівні країн "Великої сімки" (Group of Seven)[8, с. 164-166].

4. Аналіз платіжного балансу України за 2015

Україна завершила 2015 рік з позитивним сальдо платіжного балансу в \$ 849 млн проти "мінуса" в \$ 13,3 млрд в попередньому 2014 році, свідчать дані Національного банку України. востаннє платіжний баланс був в "плюсі" лише п'ять років тому, в 2010 році. За даними НБУ, до 2015 року цього вдалося досягти насамперед завдяки значному скороченню дефіциту поточного рахунку - він досяг мінімального значення з 2005 року. У 2015 році він зменшився до \$ 204 млн (0,2% від ВВП) з \$ 4,6 млрд в 2014 році. Корекції поточного рахунку сприяло більш швидке падіння імпорту (33,5%) порівняно з падінням експорту (30,5%), пояснює регулятор. На обсяги українського експорту вплинула несприятлива зовнішньоекономічна кон'юнктура на ринках металів і агропродукції, а також обмеження торгівлі з Росією, сказано в повідомленні. При цьому найбільш істотно зменшився експорт продукції машинобудування, металургії та хімічної промисловості. Але одночасно це було компенсоване зниженням цін на енергоресурси, меншими фізичними обсягами імпорту природного газу, а також високим урожаєм окремих видів зернових культур, зокрема пшениці. Найбільшими темпами знижувалися обсяги імпортованих продовольчих товарів, продукції машинобудування та енергетичних ресурсів. Паралельне скорочення експорту і імпорту товарів відбувалося і в географічному розрізі. Зокрема, з ключовими торговельними партнерами України - Російською Федерацією та Європейським Союзом.

Додатково на стан фінансово рахунку сприятливо вплинув чистий приплив прямих іноземних інвестицій у розмірі \$ 3,1 млрд. Три чверті з цих надходжень припадали на банківський сектор і були пов'язані з докапіталізацією банків материнськими установами. Формування профіциту платіжного балансу разом з отриманням фінансування від Міжнародного валютного фонду зумовило зростання міжнародних резервів до \$ 13,3 млрд. Такий обсяг резервів забезпечує фінансування імпорту майбутнього періоду протягом 3,4 місяця.

Висновки

У платіжному балансі відображаються: структурні диспропорції економіки, які визначають різноманітні можливості експорту та потреби імпорту товарів, капіталів і послуг; кон'юнктурні фактори (ступінь міжнародної конкуренції, інфляції, зміни валютного курсу та ін.); зміни у співвідношенні ринкового і державного регулювання економіки.

На стан платіжного балансу впливають такі фактори:

1. Нерівномірність економічного та політичного розвитку країни, міжнародна конкуренція.
2. Циклічні коливання економіки.
3. Зростання закордонних державних видатків.
4. Мілітаризація економіки і військові видатки.
5. Посилення міжнародної фінансової взаємозалежності.
6. Зміни в міжнародній торгівлі.
7. Валютно-фінансові.
8. Інфляція.
9. Надзвичайні обставини - неврожаї, стихійні лиха, катастрофи і т.д.

Список використаної літератури

1. Громова Т.М. Мацелюх Н.П. Макроекономіка: навч. посібник. – К.: ДІА, 2012. – 261 с. – Бібліогр.: 261 с.
2. Антонович М. Міжнародне право : навч. посіб. / М. Антонович. – К. : Юрінком Інтер, 2011. – 384 с.
3. Бахчеванова Н. В. Міжнародні економічні відносини : навч. посіб. / Н. В. Бахчеванова, С. М. Макуха. – Х. : ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2010. – 403 с.
4. Білецька Л. В. Економічна теорія: Політекономія. Мікроекономіка. Макроекономіка : навч. посіб. / Л. В. Білецька, О. В. Білецький, В. І. Савич. – 2-ге вид. переробл. та допов. – К. : Центр учб. л-ри, 2009. – 688 с.
5. Бочан І. О. Основи економічної теорії: інституціональний підхід : навч. посіб. / І. О. Бочан. – К. : Знання, 2012. – 211 с.
6. Братко І. В. Правове регулювання міжнародної технічної допомоги: стан, тенденції та перспективи розвитку : монографія / І. В. Братко, А. І. Дмитрієва. – О. : Фенікс, 2011. – 248 с.
7. Бураковський І. В. Глобальна фінансова криза: уроки для світу та України / І. В. Бураковський, О. В. Плотніков. – Х. : Фоліо, 2009. – 299 с.
8. Глобалізація світового господарства: геопросторовий вимір : монографія / [О. О. Любівцева та ін.]. – К. : Київ. ун-т, 2010. – 160 с.
9. Дахно І. І. Міжнародне економічне право / І. І. Дахно. – 3-тє вид., переробл. і допов. – К. : Центр учб. л-ри, 2009. – 1 зл. опт. диск.
10. Основи економічної теорії : підручник / за заг. ред. Л. С. Шевченко. – Х. : Право, 2010. – 448 с.
11. Рамберг Я. Міжнародні комерційні трансакції : пер. з англ. / Я. Рамберг. – К. : ЗЕД, 2012. – 624 с.
12. Старостіна А. О. Економіка зарубіжних країн / А. О. Старостіна, А. О. Длігач, Н. В. Богомаз. – К. : Знання, 2009. – 454 с.
13. Тимченко Л. Д. Міжнародне право : підручник / Л. Д. Тимченко, В. П. Кононенко. – К. : Знання, 2012. – 631 с.
14. Чубарєв В. Л. Міжнародне економічне право : підручник / В. Л. Чубарєв. – К. : Юрінком Інтер, 2009. – 368 с.
15. Шумилов В. М. Международное право : учебник / В. М. Шумилов. – М. : Велби, 2010. – 488 с.
16. Шутак І. Д. Правове регулювання міжнародних економічних відносин : навч. посіб. / І. Д. Шутак. – К. : Алерта, 2012. – 412 с.